

[Gert Petersen]

rent ud sagt, at der ikke kommer noget ud af disse forhandlinger. Hvorfor? I værste fald risikerer vi, at Socialdemokratiet må underordne sig bindinger – politiske aftaler – til de borgerlige partier, som kan række mange år frem i tiden. Og det vil sige, at når vi får et andet flertal – jeg er sikker på, at vi får et rødt flertal – vil de borgerlige partier følgelig have en slags vetoret over dele af dette flertals politik.

Og i bedste fald: Hvis der kun kommer et lille forlig ud af det, vil denne regering, som jo i dag er på sammenbruddets rand, hvad enhver kan se, blive afstivet og kunne leve videre på kunstigt åndedræt. Det vil være en ulykke for samfundet i almindelighed, den brede befolkning i særdeleshed. Jeg tror heller ikke, at Socialdemokratiet vil påtage sig det ansvar.

Sagen er jo, at der ligger en bestemt filosofi bag 7-års-periodens mange indgreb og især bag den plan, der blev lanceret i begyndelsen af juli. Og hvis virkeligheden dementerer filosofien – og det har den gjort hver gang – så er det værst for virkeligheden, mener man i regeringen.

Filosofien har endda et navn; den hedder »Den udbudsøkonomiske teori«. Den går ud fra, at de velstillede og de, der nærer håb om at blive velstillede, er samfundets drivkræfter, de sætter ting i gang, de sparer op og investerer, og derfor skal de være glade og have statsmagten i ryggen. Det ordner man så ved at give dem skatte- og andre lettelser. Og så regner man i øvrigt med, at de bruger de midler, de indvinder, til opsparing og investeringer i fornuftige ting.

Men for at disse lettelser – og her bruges ordet »lettelser« i ordets egentlige betydning – skal kunne mærkes, må de jo være omfattende, 10–15 pct., sagde statsministeren i tv i tirsdags. Men da man også vil have balance på budgettet, må man følgelig formindske de samlede offentlige udgifter eller øge byrderne på de ikke-velstillede eller gøre begge dele.

Og det sidste er, hvad regeringen har søgt at komme igennem med. Regeringens plan var, at kommunerne skulle spare 7½ mia. kr., dagpengesystemet 7 mia. kr. og staten 6 mia. kr. Men da opgaverne jo ikke bliver færre af den grund – de skal stadig væk løses – så kan det hele ikke klares gennem rene besparelser, om jeg så må sige, det vil sige afskedigelser, selv om der også var en pæn portion af den slags i planen. Noget af det må klares gennem øget individuel bru-

gerbetaling, og der er nævnt øget selvfinansiering i dagpengesystemet, øgede takster for serviceydelse. Det er dagpengeinstitutionstakster, offentlig trafik osv. plus helt nye former for brugerbetaling.

Sundhedssektoren har allerede måttet holde for med medicinpriserne, men det bebudede attentat på den almennyttige boligsektor vil betyde det samme, og det gælder også nedskæring af DSB og anden kollektiv trafik, som oven i købet gennemføres i en situation, hvor man vil klatte 8–10 mia. kr. bort på et tåbeligt Storebæltsprojekt.

Så selv om regeringen for et syns skyld vil ledsage de store skattelettelser for de store indkomster med nogle små lettelser for alle andre, så er det flertallet, der må betale, når regnskabet gøres op. En gennemsnitlig LO-arbejder får netto et minus på 6.000 kr. årligt, mens folk med fra 400.000 kr. i indtægt og opefter vil tjene 10.000–30.000–40.000 kr. årligt på den såkaldte reform.

Dette er omvendt Robin Hood-politik. Den udbudsøkonomiske teori er ikke andet end ren klassepolitik til gavn for de bedst stillede. Og så er den oven i købet samfundsøkonomisk nyttesløs.

I 1986 oplevede de velstillede lag netop en ganske særlig stor indtægtsfremgang, bl.a. på grund af rentefaldet, som gav store kursgevinster. Men i stedet for at sætte hjulene i gang brugte de pengene på forbrug, især import af luksusvarer. Og så fik Danmark atter ondt i betalingsbalancen, og regeringen svarede med nye indgreb, som igen gik ud over dem, der ikke havde ansvaret for ulykkerne, nemlig de ikke-velstillede grupper.

Og sådan vil det med sikkerhed gå igen. Skattelettelserne må ikke omsættes i forbrug, siger statsministeren. Men hvordan vil han hindre det? Jo, han håber, hørte jeg i fjernsynet, at gennemtvinge noget nær et lønstop. Men det vil jo primært ramme de lavtlønnede, som kun får en meget lille skattelettelse, og som jo i øvrigt ikke har noget overforbrug. De store indkomster derimod skal have så store skattelettelser efter regeringens plan, at de kan regne med et fint overskud, som så bliver omsat i forbrug.

Og så er der den med kapitalindkomster, som ikke kommer ind under nogen form for lønregulering. De vil for alvor skumme fløden, ligesom de har gjort det i midten af 1980'erne.